

Sygn. akt V CSK 527/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa G. [...] Sp. z o.o. w K.
przeciwko [...] P. [...] Sp. z o.o. w G. i [...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w S.
z udziałem interwenienta ubocznego E. [...] Sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanych [...] P. [...] sp. z o.o.
w G. oraz [...] Towarzystwa Ubezpieczeń [...] S.A. w S. po 3600
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki G. [...] sp. z o.o. z siedzibą w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 maja 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątplivej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, niepubl.). Skarżąca uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdziła, że „wskazana w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych argumentacja faktyczna i prawna wskazuje zdaniem skarżącego na oczywistość naruszenia zarówno przepisów procesowych wskazanych w treści pierwszej z podstaw kasacyjnych z oczywistym wpływem na treść zaskarżonego wyroku, jak też wskazanych w zakresie drugiej podstawy kasacyjnej przepisów prawa materialnego, przez dokonanie wadliwej wykładni pojęcia szkody, a w konsekwencji wadliwego oddalenia roszczenia zasadnego roszczenia odszkodowawczego powoda”. Skarżąca ani we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w jego wyodrębnionym uzasadnieniu nie sprecyzowała nawet przepisów prawnych, z którymi wyrok Sądu Apelacyjnego jej zdaniem jest niezgodny. Należy zauważyć, że powyższa jednozdaniowa wzmianka przedstawiona przez skarżącą nie przemawia za tym, aby uznać, iż Sąd Apelacyjny rażąco naruszył prawo.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) i § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).